

หนึ่ง

เรื่องราวของลาโม่ตัวหนึ่ง

เผียะ!

เสียงฝ่ามือกระทบใบหน้าอย่างจัง แต่คนในเรือนั้นก็ไม่ได้สนใจนัก เพียงแอบมองด้วยหางตาว่าผู้ใดเป็นเหยื่อของสตรีโหดเหี้ยมทั้งสองนางที่เป็นใหญ่ในคฤหาสน์นี้ ทว่าสายตาที่ลอบมองกลับเผยความสำแก่ใจ เมื่อเห็นว่าผู้ลงมือในครานี้ไม่ใช่ฮูหยินผู้เฒ่าหรือฮูหยินใหญ่ผู้มีจิตใจคับแคบที่ชอบลงมือทุบตีบ่าวรับใช้และอนุในเรือเป็นประจำ

อวี๋เสวี่ยเยียนคืออนุผู้โชคร้ายที่ได้รับการสั่งสอนในวันนี้ นางเซถลาไปตามแรงตบของบุรุษผู้เป็นสามี ความเจ็บปวดจากแรงฝ่ามือบุรุษไม่ได้ทำให้นางเจ็บปวดรวดร้าวได้เท่ากับความผิดหวังที่ทับถมจนรู้สึกว่ นางไม่อาจหลุดพ้นจากโคลนตมตรงหน้านี้ได้ ดวงตางดงามที่ยามนี้เอ่อล้นด้วยหยาดน้ำตามองบุรุษที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีอย่างตัดพ้อ

“ยังมีหน้ามามองนายท่านอีก สารเลว!” ฮูหยินผู้เฒ่าพลั๊กคีร์ชะอนุท้ายเรือของบุตรชายที่นางแสนจะรังเกียจ สตรีเช่นนี้เพียงย่างเท้าเข้ามาในคฤหาสน์ก็ได้กลิ่นอายความอัปมงคลเสียแล้ว เป็นเพียงบุตรสาวเจ้าของ

โรงเตี๊ยมเล็กๆ แต่กลับไฟสูงทะเยอทะยาน เสนอตัวเป็นสตรีของบุตรชาย
ที่ล้ำค่าของนาง น้ำหน้าอย่างนั้นเป็นเพียงอนุไว้ค่าก็ดีถมเถแล้ว

“เจ้ามีอะไรจะแก้ตัวหรือไม่” พูเจิงที่เพิ่งเดินทางกลับจากต่าง
เมืองรู้สึกเหนื่อยหน่าย เขาต้องเดินทางรอนแรมไปทำการค้าทั่วแคว้นเป็น
ปี หวังว่าจะได้กลับมาพักผ่อนที่คฤหาสน์ให้สบายใจ กลับต้องมาพบเจอกับ
เรื่องราวร้อนใจตั้งแต่ก้าวแรกที่มาถึง เช่นนี้จะไม่ให้ขามิโหสะได้อย่างไร

“ข้าไม่มีอะไรจะแก้ตัวเจ้าคะนายท่าน” อวีเสวี่ยเยียนเซิดหน้าขึ้นสูง
เพื่อให้หยาดน้ำตาไร้ค่าของนางไหลย้อนกลับเข้าไปในหัวใจไม่รักดี นี่หรือ
นายท่านสกุลหยางที่ส่งางามและน่าหลงใหล จนสตรีทั่วทั้งเมืองฟูโจวอยาก
ได้เป็นสามี บรูซหุบหาที่แก่งกางเพียงการคำ ทว่าเรื่องราวในคฤหาสน์ใหญ่
กลับปล่อยให้สูญหีนผู้เฒ่าเจ้าเล่ห์และร้ายกาจเป็นผู้ดูแล อำนาจของนาง
จะสั่งเป็นหรือสั่งตายผู้ใดในคฤหาสน์สกุลหยางแห่งนี้ก็ได้

“ดี ดียิ่ง เห็นหรือไม่ว่าอาเจิง สตรีไร้สกุลที่เข้ามาในสกุลอันสูงส่ง
ของเราเยอหยิ่งเพียงใด” สูหยีนผู้เฒ่าสูมไฟเพื่อให้สตรีไร้ค่าผู้นี้หลุดพ้น
ออกไปจากคฤหาสน์นี้เสียที สกุลยิ่งใหญ่ของนางไม่จำเป็นต้องเลี้ยงดูผู้คน
ให้สิ้นเปลืองโดยไร้ประโยชน์ นางมิได้มีจิตใจดั่งงามเปี่ยมเมตตาราวกับ
พระโพธิสัตว์

เดิมทีบิดาของอวีเสวี่ยเยียนผู้นี้มีโรงเตี๊ยมอยู่กลางเมืองฟูโจว แม้
กิจการไม่หน่วาดี ทว่าทำเลกลับถือว่ายอดเยี่ยม เพียงแต่โชคร้ายของพวก
นั้นกลับกลายเป็นโชคติของสกุลหยาง บิดาของอวีเสวี่ยเยียนเสียชีวิต
กะทันหัน มารดาของนางบากหน้ามากู้ยืมเงิน เพื่อให้กิจการโรงเตี๊ยมดำเนิน
ต่อไปได้ ยามนั้นสูหยีนผู้เฒ่าซึ่งมีสายตากว้างไกลคิดไว้แล้วว่าจะปรับปรุง
โรงเตี๊ยมที่ไม่โดดเด่นให้เป็นที่โรงเตี๊ยมขนาดใหญ่และเป็นที่รู้จักในเมือง
ฟูโจว

คนโง่ยอมเป็นเหยื่อของคนฉลาด เมื่อถูกเรียกร้องถึงสิ่งค้าประกัน
หญิงม่ายที่สามิตายเหลือทรัพย์สินไว้เพียงโรงเตี๊ยมที่มีหนี้สินรุงรังต้อง

ตัดใจส่งบุตรสาวเพียงคนเดียวเข้าสู่ศฤงคาร์สกุหลหยาง เพื่อหวังกอบกู้ ทรัพย์สินเพียงหนึ่งเดียวของครอบครัว ในใจคิดว่าถึงอย่างไรบุตรสาว เพียงคนเดียวก็ถึงวัยออกเรือนแล้ว หากได้เป็นสตรีของนายท่านสกุหลหยาง ย่อมไม่ถูกผู้ใดรังแก แม้จะเป็นเพียงอนุกก็ตาม

ซูหยินผู้เฒ่านี้กสมเพศสตรีโง่งงที่อยู่ตรงหน้า รวมถึงมารดาของ นางที่สิ้นลมหายใจทั้งที่ดวงตายังเบิกโพลงตั้งแต่สามวันก่อน หลังจากรู้ว่า โรงเตี๊ยมที่หวงแห่นักหนาตกเป็นของสกุหลหยางเสียแล้ว สมน้ำหน้า คง คับแค้นใจจนระอึกเลือดตาย น่าเสียดายที่ไม่พาลูกสาวไร้ค่าตายตามไป ด้วย ทั้งเอาไว้ให้เป็นที่ระคายสยตาคอนในศฤงคาร์สกุหลหยางอันยิ่งใหญ่ เสียเปล่าๆ

“เอาละ ในเมื่อเจ้ายอมรับผิดชอบ ข้าจะต้องลงโทษเจ้าตามกฏของสกุหล” หยางฟู่เฉิงมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสายตาไม่บ่งบอกความรู้สึก นางเข้ามา ในศฤงคาร์ด้วยการจัดการของซูหยินผู้เฒ่าเมื่อหนึ่งปีก่อน แต่ยังไม่ทัน จะได้ร่วมหอ กิจการของเขาที่เมืองให้หนานกลับมีปัญหา เขาจึงต้องเร่ง เดินทางออกจากเมืองฟูโจวอย่างเร่งด่วน เรื่องราวทางนี้ซูหยินผู้เฒ่ายอม จัดการได้

“เจ้าคะ” อวี๋เสวี่ยเยียนสบตากับบุรุษที่ได้ชื่อว่าสามีเป็นครั้งสุดท้าย นางไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว มารดาผู้นำสงสารก็ตายจากไปแล้ว โรงเตี๊ยม ที่บิดามารดาเพียรสร้างมากับมือก็ถูกคนเลวทรามหน้าซื่อใจคดยึดไปเป็น ของตน ยามนี้นางมีเพียงสองมือเล็กๆ คงไม่อาจต่อสู้กับใครได้ ทว่าสิ่งหนึ่ง ที่เหลืออยู่ก็คือลมหายใจ ความแค้นครั้งนี้นางจะขอจดจำไปจนวันตาย ถ้า วันใดเย็นหยัดได้ นางจะกลับมาทวงคืนจากคนสกุหลหยาง นางจะลบชื่อสกุ หลหยางออกจากเมืองฟูโจวให้ได้

“อนูเยียนบรักปราลวงเกินผู้อาวุโสในสกุหล หยามเกียรติสกุหลหยาง ข้าขอลงโทษนางด้วยการโบยยี่สิบไม้ ปลดนางออกจากการเป็นอนุสกุหลหยาง นับจากวันนี้ไปนางกับข้าไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกันอีก” ขณะที่กล่าวคำตัดสิน

หยางฟูเจิงก็สบตานางตลอด สตรีผู้นี้ถือดีเกินไปเช่นที่มารดากล่าว นางไม่แม้แต่จะหลบตาหรืออ้อนวอนร้องขอเขา นางช่างกล้า มีหน้าซ้ำดวงตาของนางราวกับมีเปลวไฟลุกโชนอยู่ภายใน

อวี๋เสวี่เยียนสบตากับหัวหน้าสกุลหยาง นางไม่ผิด ต่อให้โวยจนตาย นางก็ไม่ยอมรับผิด เป็นสตรีผู้เฒ่าจิตใจสกรปรกผู้นั้นที่สังหารมารดาของนางอย่างเลือดเย็น มารดาอ่อนแอจนล้มป่วย ไม่อาจลุกออกจากเตียงได้ เพียงนางมารเฒ่ากระซิบบางอย่าง มารดาของนางก็มีสีหน้าตระหนกตกใจสุดขีดก่อนจะสิ้นลมหายใจ เช่นนี้ไม่นับว่านางมารเฒ่าฆ่าคนหรือ

“พ่อบ้านฉี” หยางฟูเจิงเอ่ยปากเรียกพ่อบ้านใหญ่

“ซอร์รับนายท่าน”

บ่าวชายร่างใหญ่สองคนเข้ามาลากอวี๋เสวี่เยียนไปยังลานชำระโทษ บ่าวรับใช้ในเรือน

เสียงโวยอย่างแรงดังขึ้นต่อเนื่อง สตรีผู้เฒ่าส่งยิ้มบางให้สตรีใหญ่ที่นางคัดเลือกมาอย่างดี บุตรีของนายอำเภอฟูโจว ส่วนสตรีในรองอีกสองนาง หนึ่งในนั้นเป็นบุตรสาวพ่อค้าแพรรณที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองฟูโจว ส่วนอีกคนเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของร้านขายข้าวสารที่มีเครื่องขายทั่วแคว้น ที่นี้ไม่มีที่ให้สตรีไร้ค่าไร้ประโยชน์อาศัยอยู่ เพียงหนึ่งปีก็เกินพอแล้ว

เมื่อถูกโวยครบยี่สิบไม้ ร่างกายอันบอบช้ำของอวี๋เสวี่เยียนก็ถูกนำไปโยนทิ้งไว้หน้าคฤหาสน์สกุลหยาง ราวกับตุ๊กตาผ้าเก่าๆ ที่ถูกฉีกทิ้งจนยับเยินไร้ค่า เป็นที่นำเวทนาแก่ผู้คนที่เดินผ่านไปมา ทว่าไม่มีผู้ใดอยากสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวของผู้อื่น

สอง ชมซาบ

**“ข้าวของของเจ้าเอาไปให้พ้น อย่าทิ้งไว้ให้เป็นเสียดแก่คฤหาสน์
สกุลหยาง”**

อวี๋เสวี่เยียนยามนี้ร่างลั่นเทาด้วยความเจ็บปวด แต่ก็จำต้องฝืน
เอื้อมมือไปรับห่อผ้าเก่าๆ ที่ถูกโยนมาให้ ห่อผ้าที่มีข้าวของอันน้อยนิดซึ่งถูก
รวบรวมมาอย่างไม่มีสำนึก เพราะดูท่าว่าบุตรสาวพ่อบ้านฉิ่งรังเกียจนางนัก
ราวกับว่าหากนางออกไปจากที่นี่แล้ว ตำแหน่งอนุที่ว่างจะตกเป็นของตน

นางช่างไร้เดียงสาหนัก ปัญหาไม่ได้อยู่ที่อวี๋เสวี่เยียนผู้นี้ แต่อยู่ที่
ผลประโยชน์ที่มีให้คฤหาสน์สกุลหยางเท่านั้น เพียงฐานะบุตรสาวของ
พ่อบ้านใหญ่คงให้ประโยชน์ได้ไม่มากพอ แม้รูปโฉมจะเก๋ลิ้งกลา ทว่าไม่มี
สิ่งใดโดดเด่นเป็นพิเศษ เช่นนั้นฝืนของอีกฝ่ายจึงยังค้างเติ่งเช่นนี้

ร่างบอบช้ำเต็มไปด้วยรอยแผล โลหิตเปื้อนซึมอาภรณ์ออกมา ช่าง
น่าเวทนาในสายตาผู้พบเห็นยิ่งนัก แต่ไม่มีใครกล้ายื่นมือเข้าช่วยเหลือเพราะ
เกรงกลัวอำนาจของสกุลหยาง อวี๋เสวี่เยียนฝืนใจลากสังขารที่บอบช้ำ
กับหัวใจที่ด้านชามุ่งหน้าไปยังซอยเล็กๆ ตรงท้ายตลาด ที่นั่นเป็นที่พักพิง

ของเหล่าขอลานและคนไร่ที่อยู่ สภาพของนางยามนี้ดูน่าเวทนามกว่าพวกเขาด้วยซ้ำ

สายตาเวทนาของผู้คนที่มองมายามนางเดินผ่านไม่ได้ทำให้นางสนใจคนที่รังแกนางยังไม่ละอาย แล้วเหตุใดนางซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำต้องแสบแสดด้วยหญิงสาวลากสองเท้าเดินอย่างช้าๆ นางต้องไปถึงที่นั่นให้ได้ หากนางล้มลงตรงนั้นย่อมกลายเป็นศพไร้ญาติให้ผู้คนเหยียบย่ำซ้ำเติม นางต้องกล้ากลืนฝืนทน วันหนึ่งนางจะเป็นอะไรไปไม่ได้ มิเช่นนั้นจะไม่มีใครทวงความยุติธรรมให้บิดามารดาของนาง

ในที่สุดก็ถึงเสียที กว่านางจะเดินมาถึงจุดหมาย ดวงตะวันก็ลับขอบฟ้าไปแล้ว เหลือเพียงแสงเดือนรางจากดวงจันทร์เท่านั้น ทว่าสองเท้าของนางเหตุใดจึงหนักอึ้งเช่นนี้หนอ ในหัวก็เจ็บปวดไปหมด อยาได้พุดถึงแผ่นหลังที่ยามนี้แข็งตึงจนไม่รู้สึกละเลย ขณะเดียวกันดวงตาของนางก็เริ่มพร่ามัว

ฟูบ!

ร่างบอบบางที่ไม่อาจทนพิษไข้ได้ทงายหลังลงบนพื้น เหล่าขอลานไร่บ้านต่างมองหน้ากัน ในที่สุดเด็กหญิงคนหนึ่งก็ทนไม่ไหว

“ท่านยาย พี่สาวจะเป็นอันใดหรือไม่เจ้าคะ” นางหันไปถามหญิงชราที่นั่งอยู่เคียงข้าง

“นั่งหนู นั่งหนู” หญิงชราไม่อาจทนมองได้อีกต่อไป นางลุกขึ้นเดินตรงไปยังร่างของสตรีแปลกหน้าที่นอนนิ่งอยู่บนพื้น สองมือของผู้เฒ่าเขย่าเบาๆ ทว่าสตรีที่หมดสติด้วยพิษไข้ไม่อาจรับรู้สิ่งใดได้ “นางจับไข้”

เด็กน้อยรีบลุกตามท่านยายมาดูอาการของสตรีแปลกหน้า

“ตัวพี่สาวร้อนจริงๆ ด้วยเจ้าคะ แล้วเราจะทำอย่างไรดีเจ้าคะ พี่ชายก็ยังไม่กลับมาเสียด้วย” เด็กหญิงมีที่ท่ากังวลใจ แม่ไม่รู้จุก แต่นางก็ไม่อยากเห็นใครมาตายตรงหน้า

“อาจู่ เจ้าเอาผ้าผืนนี้ไปชุบน้ำ เดี๋ยวยายจะเช็ดตัวให้นาง ไข้จะได้ลดลง” หญิงชราหยิบผ้ามอมแมมที่นางเหน็บไว้ข้างเอวส่งให้อาจู่

“เจ้าค่ะ” เด็กหญิงรับคำก่อนจะรีบนำผ้าไปชุบน้ำ แล้วนำกลับมาให้หญิงชราแช่หวน

ระหว่างรอผ้าจากอาจู่ ท่านยายหวนก็ขอแรงสตรีสองนางซึ่งนั่งอยู่บริเวณนั้น ให้ช่วยประคองร่างของสตรีที่หมดสติเข้าไปยังมุ้งห้องที่นางยึดเป็นที่พักเพื่อจะได้เช็ดตัวอย่างสะดวก

เพียงไม่นานนักอาจู่ก็กลับมาพร้อมผ้าเปียกเนื่องจากบ่อน้ำอยู่ไม่ไกล ท่านยายหวนใช้ผ้าผืนน้อยเช็ดตัวหญิงสาวอย่างอ่อนโยน เห็นทีว่าจะจับไข้ เพราะรอยแผลที่ถูกโอบย เหตุใดนางจะไม่รู้จักรักษาแผลเช่นนี้ เหล่าขอทานที่นั่งกันอยู่ล้วนเคยลี้มรสชาติการถูกโอบยมาแล้วทั้งสิ้น น่าเวทนานัก หากนางไม่ช่วยเหลือ เห็นทีว่าหญิงสาวนางนี้คงไม่อาจผ่านคำเคียดแค้นโหดร้ายนี้ไปได้

อาจู่มองท่านยายหวนเช็ดตัวให้พี่สาวด้วยรอยยิ้ม ท่านยายเป็นเช่นนั้นเสมอ หัวใจของท่านยายเปี่ยมด้วยความเมตตา ท่านยายมักยื่นมือช่วยเหลือผู้คน แม้วางจะไม่เคยรู้จักคนผู้นั้นก็ตาม วันแรกที่นางกับพี่ชายกลายเป็นคนจรจัดไร้บ้านไร้ครอบครัว จนต้องชมซานมายังที่แห่งนี้ด้วยความหวาดกลัว มือหยาบกร้านของท่านยายที่โอบกอดนางในวันนั้นช่างอบอุ่นเหลือเกิน ตั้งแต่วันนั้นมานางกับพี่ชายก็ไม่ต้องหวาดกลัวอีกเพราะมีท่านยายเป็นครอบครัว เช่นนั้นอีกไม่นานครอบครัวของเราก็จะมีพี่สาวเพิ่มขึ้นอีกคน

หญิงชราแกะห่อผ้าเก่าๆ ของนางออกเพื่อหยิบสมุนไพรราคาถูกที่ใช้ลดไข้ นางฉีกสมุนไพรผสมกับน้ำป้อนหญิงสาวที่ไม่รู้สึกตัวซ้ำๆ ยามป้อนต้องให้อาจู่ช่วยประคองหลังอีกฝ่ายขึ้นเพราะกลัวจะล้มล้มกว่าจะสำเร็จสองยายหวนก็ถึงกับเหนื่อย

“ท่านยาย อาจู่ ข้ามมาแล้ว” เสียงเด็กชายที่เดินมาพร้อมผู้ใหญ่หลายคนดังขึ้น พวกเขาออกไปขอทาน บางวันได้เงินอี่แปะ บางวันได้เศษอาหาร แต่บางวันก็ไม่ได้สิ่งใดเลย สามชีวิตต้องต็มน้ำจากบ่อเพื่อประทังความหิว

“ดูนี่ วันนี้อ้อได้สิ่งใดมา” อาจู่ชูชามาลาเปาลูกโตให้ท่านยายที่แสนใจดี

และน้องสาวดู

“ซาลาเปา” ดวงตาของเด็กหญิงเป็นประกายเมื่อเห็นซาลาเปาขาวอวบ อยู่ตรงหน้า นางไม่ได้ฝันไปใช่หรือไม่

“ของเจ้ากับท่านยายแบ่งกัน ช้ากินมาแล้ว” อาจึงส่งซาลาเปาให้น้องสาว แวดตาของเขาเต็มไปด้วยความรัก เขาอดได้ไม่เป็นไร แต่น้องสาวของเขาและท่านยายต้องอึดท้อง

“ขอบคุณพี่ชายเจ้าค่ะ” เด็กหญิงยิ้มยิ้มอ่อนหวาน พลังแบ่งซาลาเปาออกเป็นสองส่วน ยื่นให้ท่านยายหนึ่งส่วน ส่วนของตนก็รีบส่งเข้าปากด้วยความหิว

“ยายไม่หิว อาจึง เจ้ามากินกับยายเถิด” ท่านยายหันมองเด็กชายด้วยความเมตตา เหตุใดนางจะไม่รู้ว่าเขาขอมอดเพื่อนางกับน้องสาว

“ไม่ขอรับ ข้าอึดแล้วจริงๆ วันนี้ฮูหยินผู้เฒ่าแจกซาลาเปาเป็นจำนวนมาก เพื่อฉลองที่นายน้อยยศจินหยางเดินทางกลับมาอย่างราบรื่นขอรับ” เด็กชายเล่าถึงที่มาของซาลาเปาลูกโตด้วยรอยยิ้ม และสำนึกในน้ำใจอันเปี่ยมล้นของฮูหยินผู้เฒ่าสกุลใหญ่

“ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหยางช่างมีเมตตาหนัก รู้จักเพื่อแผ่ให้ผู้ยากไร้” ยายเฒ่าหันร่วมสำนึกในบุญคุณด้วย บางคราเศษเงินตำลึงของเหล่าเศรษฐีก็ต่อลมหายใจให้ผู้ยากไร้ได้อีกวัน

“จริงขอรับ สกุลหยางร่ำรวยและมีจิตใจดีงาม สมกับเป็นสกุลที่ยิ่งใหญ่แห่งเมืองฟูโจว”

เหล่าขอทานต่างสรรเสริญความใจดีมีเมตตาของฮูหยินผู้เฒ่า และความยิ่งใหญ่ของสกุลหยางแห่งเมืองฟูโจวกันไม่ขาดปาก มีแต่ส่งเสียงชื่นชมและอวยพรให้สกุลหยางเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป ให้สมกับที่พวกเขาใจบุญใจกุศล คงมีเพียงสตรีที่ถูกลูกหลานคดโกงและเหยียดหยามย่ำยี แต่ไม่อาจลุกขึ้นมาเรียกร้องหรือเปิดโปงความมืดดำที่ซุกซ่อนอยู่ภายในได้ หรือว่าแท้ที่จริงแล้ว... บางคราสิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เป็นอย่างนั้นหาใช้สิ่งเดียวกันไม่

สาม ลาก่อนฟูโจว

อวี๋เสวี่เยี่ยนหลับไหลไม่ได้สติไปสามราตรีเพราะพิษไข้จาก
บาดแผลที่ถูกโอบย แต่นางยังโชคดี สวรรค์ยังเมตตาให้นางได้พานพบกับ
ท่านยายและหลานนอกไส้ชายหญิง ยายเฒ่าหานดูแลสตรีแปลกหน้าเท่าที่
จะทำได้ อาหารที่เด็กชายหามาได้ยามนี้จำต้องแบ่งจากสามส่วนเป็นส่วน
ส่วนหนึ่งถูกบดผสมน้ำประทั่งชีวิตยามที่นางยังไม่ได้สติ หน้าที่หาอาหารเป็น
ของเด็กชาย ทว่าหน้าที่ดูแลคนป่วยเป็นของท่านยายกับเด็กหญิง

สามวันที่ผ่านมาพวกขอทานได้กินอิ่มหน้า เนื่องจากซูหยินผู้เฒ่าสกุล
หยางผู้เฒ่าด้วยความเมตตาตั้งโรงงานให้ผู้ยากไร้ถึงสามวัน เพื่อขอบคุณ
สวรรค์ที่บันดาลให้นายท่านเดินทางกลับมาอย่างปลอดภัย และขับไล่สิ่ง
อัปมงคลให้พ้นไปจากคฤหาสน์ได้สำเร็จ สกุลหยางถึงกับเชิญนักพรตมา
ทำพิธีเสริมบารมีเพื่อจะได้มีบุตรหลานสืบต่อไป

สิ่งอัปมงคลที่เพิ่งรู้สึกตัวขึ้นมาในวันนี้ หารู้ไม่ว่าอาหารที่ตนได้ดื่ม
กินแม้เพียงน้อยนิดนั้นได้มาจากไหน

หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ เพื่อเรียกสติก่อนจะลืมตา ที่แรกสมองยัง

ไม่ทันสั่งการ ดวงตาเลื่อนลอย ผ่านไปชั่วครู่จึงระลึกได้ว่ายามนี้นางไม่ได้ อยู่ในคฤหาสน์สกุลหยางแล้ว ในที่สุดนางก็หลุดพ้นจากขุมนครมาได้เสียที่ น้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาอย่างไม่ทันหักห้าม เมื่อรำลึกได้ว่านางสูญเสีย สิ่งใดไปบ้าง

“พีนแล้วหรือนังหนู” เสียงแหบแห้งของหญิงชราที่นั่งอยู่ใกล้กันเอ่ยถาม มือเหยี่ยวนางลงบนหน้าผากของนาง ก่อนจะยิ้มอย่างอ่อนโยนแล้ว ถอนหายใจ

อวี๋เสวี่เยี่ยนหมอบรอยยิ้มให้หญิงชราแทนคำตอบ

“ใช้ลดแล้วสินะ เจ้ากลับไปถึงสามราตรีแน่ะ” เป็นสามราตรีที่นาง ต้องคอยใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตามร่างกายให้เพื่อลดไข้ สมุนไพรราคาถูกลงของ นางไม่ได้ช่วยลดความเจ็บปวดนัก แต่ก็ดีกว่าไม่มี ขอทานเช่นพวกนาง จะเรียกร่องสิ่งใดได้ มีก็กิน ไม่มีก็อด ชีวิตก็เป็นเช่นนี้ แค่มื้อที่ซุกหัวนอน ก็ดีถมเถ อิมบ้างอดบ้าง... นางชินชาเสียแล้ว

“เป็นท่านยายที่คอยดูแลข้าหรือเจ้าคะ” อวี๋เสวี่เยี่ยนพยายามลุก ขึ้นเพื่อขอบคุณในความเมตตาของหญิงชราแปลกหน้าที่มากด้วยน้ำใจ

รอยยิ้มบนใบหน้าของหญิงชราแทนคำตอบที่อีกฝ่ายต้องการ ฝ่ามือ เหยี่ยวนางแตะรางวัลของหญิงสาวเอาไว้ไม่ให้ลุกขึ้นเร็วเกินไป

“พี่สาว พีนแล้วหรือเจ้าคะ” เด็กน้อยส่งเสียงมาแต่ไกล มือเล็ก ประคองสามใส่หน้าไบเก่ามาให้ท่านยายกับพี่สาวตีประทั่งความหิวจนกว่า พี่ชายจะกลับมา

“พี่สาวพีนแล้ว ขอบใจเจ้าที่ช่วยดูแลพี่สาวด้วย” อวี๋เสวี่เยี่ยนยิ้ม ยิ้มให้คนใจดีทั้งสองที่ช่วยให้นางผ่านพ้นค่าคืนที่แสนทรมาณมาได้

“ดื่มน้ำเสียก่อนเจ้าคะ แล้วข้าจะพาพี่สาวไปล้างหน้าล้างตาที่บ่อน้ำ ด้านหลัง”

อวี๋เสวี่เยี่ยนรับสามใส่หน้าที่เด็กน้อยยื่นให้ นางยกสามขึ้นดื่มช้าๆ แม่น้ำจะมีกลิ่น แต่รอยยิ้มบริสุทธิ์ของเด็กหญิงตรงหน้าก็ทำให้นางต้องฝืน

ยิ้มเพื่อรักษาหัวใจ

“ชื่นใจเหลือเกิน พี่สาวเป็นภาระให้เจ้ากับท่านยายแล้ว”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ ท่านยายบอกว่าเห็นคนลำบากต้องช่วยเหลือกัน จึงจะนับว่าเป็นคนดี”

รอยยิ้มของเด็กหญิงคนหนึ่งในที่พักพิงของขอทานช่างบริสุทธิ์และไร้เดียงสา ท่านยายผู้นี้ช่างเลี้ยงหลานได้ดีจริงๆ สถานที่ยอมไม่อาจบงบอกความเป็นคนดีหรือชั่วได้ แม้อยู่ในสถานที่โอด่าก็เชื่อว่าจะมีจิตใจบริสุทธิ์ ผ่องใส ถึงที่นี้จะขาดแคลน แต่จิตใจผู้คนกลับโอบอ้อมอารี โขขยงดีที่สวรรคตเมตตา นางจึงรอดชีวิตมาได้ นับจากวันนี้ไปสองยายหลานนั้นนับว่าเป็นครอบครัวของนาง...

“ท่านยาย ไปล้างหน้าล้างตาด้วยกันหรือไม่เจ้าคะ”

“เจ้าไปเถอะอาจู ยายขอพักสายตาสักครู่” หญิงชราผู้สึกอ่อนล้าจนไม่อยากเคลื่อนไหว ดูแลคนป่วยสามวันสามคืนจะไมให้นางเหน็ดเหนื่อยได้อย่างไร

“เช่นนั้นข้าจะรีบไปรีบกลับนะเจ้าคะท่านยาย”

อาจูจับจูงมือพี่สาวคนใหม่ไปยังบ่อน้ำด้านหลัง ที่ทุกคนในที่พักพิงแห่งนี้ใช้ดื่มกินและทำความสะอาดร่างกาย ยังดีที่มีห้องน้ำสำหรับปลดทุกข์ แม้จะไม่ค่อยสะอาดนัก

...

อวีเสวียเยียนอาศัยอยู่ในที่พักพิงของขอทานจนหายดี นางก็พร้อมจะเดินทางอีกครั้ง เป้าหมายของนางคือเมืองไต้หวันซึ่งเป็นบ้านเดิมของมารดา นางต้องนำข่าวเรื่องมารดาไปแจ้งท่านตาท่านยาย พวกเขาคงโศกเศร้าเสียใจมากที่บุตรสาวเพียงคนเดียวจากไป แต่จะทำเช่นใดได้ หากไม่แจ้งข่าวให้ท่านทราบ นั่นถือเป็นการอกตัญญูแล้ว

มารดาเล่าว่าท่านตามีเหลาสุราเล็กๆ อยู่ที่หมู่บ้านไต้หวันในแถบซานเมืองไต้หวัน รสชาติสุราหมักของท่านตานั้นเรียกได้ว่าเป็นยอดสุรา

หากผู้ใดได้ลิ้มรสสักคราย่อมไม่อาจลืมเลือน

แม้ร่างกายจะพร้อมสำหรับการเดินทาง แต่ความผูกพันอัน

แน่นแฟ้นระหว่างนางกับท่านยายห่านและสองพี่น้องอาจึงกับอาจุกก็ทำให้นางไม่อาจเอ่ยคำลาได้ ทุกวันนี้อาจุกน้อยตามติดนางราวกับลูกไก่เดินตามกัน แม่ไก่ตั้งแต่เช้าจดค่ำ หากนางจากไป ทั้งสามคนคงเสียใจมิใช่น้อย มิหนำซ้ำสุขภาพของท่านยายห่านยามนี้นับว่าน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง

เสียงไอในยามเช้าของท่านยายห่านแม้มิดังนก แต่อวีเสวี่ยเยียนซึ่งนอนติดกับท่านยายย่อมได้ยิน

“ท่านยายเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ จิบน้ำให้ชุ่มคอสักหน่อยเถิดเจ้าคะ” อวีเสวี่ยเยียนประคองหลังท่านยายห่านขึ้นมาเพื่อให้จิบน้ำ จอกใบเล็กถูกยกขึ้นจ่อปากหญิงชราที่แสนใจดี

“เยียนเออร์ รับปากยายสักเรื่องได้หรือไม่” ท่านยายห่านไม่ยอมจิบน้ำ มีอเทียวย่นไร้เรียวแรงจับมือของหญิงสาวตรงหน้าเอาไว้

“จิบน้ำให้ชุ่มคอก่อนเจ้าคะ เยียนเยียนรับปากท่านยายทุกเรื่อง ไม่ว่าจะท่านยายจะต้องการสิ่งใด หากเยียนเยียนหามาได้ย่อมไม่ปฏิเสธแน่นอนเจ้าคะ”

“เจ้านี่นะ” ท่านยายอมบรอยยิ้มอันอบอุ่น แม้มดวงตาจะเฉียวแววกังวล

“ดีมากเจ้าคะ” อวีเสวี่ยเยียนเอ่ยปากชมก่อนจะวางจอกน้ำลง แล้วประคองท่านยายห่านให้เอนหลังนอนพักอีกสักครู่ ยามเช้าเช่นนี้อากาศเย็นนัก

ท่านยายห่านล้มตัวลงนอน ทว่ามือของนางยังคงกุมมือของหญิงสาวแปลกหน้าที่นางรู้สึกถูกชะตา

“เยียนเออร์รับปากยาย หากยายเป็นอะไรไป ขอฝากอาจิงและอาจุกไว้กับเจ้า อย่าทอดทิ้งพวกเขา รับปากยาย”

อวีเสวียเยียนไชนเลยจะไม่เข้าใจเจตนาของผู้เฒ่า แม้อาจิงและอาจู่
ไม่ใช่หลานแท้ๆ แต่นางก็ห่วงใยจนถึงกับออกปากฝากฝัง น้ำใจของแม่เฒ่า
นั้นกว้างขวางตั้งมหาสมุทร

“ได้เจ้าคะท่านยาย ข้ารับปากท่าน ข้าอยู่ที่ไหน อาจิงและอาจู่ต้อง
อยู่ที่นั่น นับจากนี้ไปข้ากับพวกเขาเป็นจุดพี่น้องร่วมท้อง ข้าอ้อมเขอ้อม ข้า
อดแต่พวกเขาต้องอ้อม”

“ดี ดียิ่ง ขอบใจเจ้ามาก ยายขอให้เจ้าสมหวังในสิ่งที่เจ้าปรารถนา
เด็กดีของยาย”

อวีเสวียเยียนกอดหญิงชราที่นางรู้สึกผูกพัน “ท่านยายพักผ่อนนะ
เจ้าคะ เดี่ยวข้าจะไปหาอาหารมาให้ท่าน”

“อ้อ” หญิงชรารับคำก่อนหลับตาลงอย่างปล่อยวาง ห่วงของนางมี
ผู้มาดูแลต่อแล้ว

อวีเสวียเยียนห่มผ้าผืนบางให้ท่านยาย ก่อนเดินออกจากที่พักแห่งนี้
ยามนี้นางเลิกแล้วที่จะเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง นางไม่ได้ทำอะไรได้ผิด เหตุใด
นางต้องกลัวเกรงหรือหลบหน้าผู้อื่น ยามนี้นางต้องเตรียมตัวเดินทางไกล
โชคยังดีที่นางซ่อนเงินเอาไว้ในเสื้อตัวใน อย่างน้อยที่สุดนางคงมีทุนสำหรับ
เดินทางไปจนถึงบ้านท่านตาท่านยาย

“ลาก่อนฟูโจว จนกว่าข้าจะกลับมาทวงของของข้าคืน”

สี่

เส้นทางที่เลือกเดิน

อวี๋เสวี่เยี่ยนปกปิดใบหน้าด้วยผ้าผืนบาง นางจำเป็นต้องว่าจ้างรถม้าเพื่อเดินทางสู่ไห่หนาน หากขี่ม้าคงใช้เวลาเพียงห้าวันเท่านั้น แต่ถ้าเดินทางโดยรถม้าอาจใช้เวลาสิบห้าวันถึงหนึ่งเดือน สาเหตุที่นางต้องปกปิดใบหน้ามิใช่ว่าอับอายหากพบพานคนรู้จัก และมีได้เกรงกลัวคนสกุลหยาง อย่างไรก็ตามกับพวกเขาอ้อมไม่เกี่ยวข้องกันอีก เพียงแต่ในยามนี้ตนยังอ่อนแอ ไม่มีกำลังพอจะสู้กับอีกฝ่ายหากถูกรังแกหรือคุกคาม จึงได้แต่จดจำความแค้นเอาไว้ในใจ หากมีโอกาสเมื่อใดจะเรียกคืนทั้งต้นทั้งดอกก็ยังไม่สาย

เงินทองที่นางซุกซ่อนไว้คงเพียงพอสำหรับการเช่ารถม้า และใช้จ่ายสำหรับการเริ่มต้นชีวิตใหม่จนกว่าจะหาทางทำมาหากินได้ นางมิได้หวังพึ่งพิงท่านตาท่านยาย เพราะพวกท่านก็ชราแล้ว เป็นนางเสียอีกที่ต้องดูแลพวกท่านแทนมารดาที่ไม่อาจทำหน้าที่ได้

กว่าจะไปติดต่อเช่ารถม้าเสร็จสิ้นก็ใกล้ตะวันตกดินเสียแล้ว นางจะเดินทางในอีกสองวันข้างหน้า ทั้งยังจ่ายค่ามัดจำครึ่งหนึ่งพร้อมฝากสิ่งของ

เอาไว้ นางไม่อาจนำของใช้กลับไปยังที่พักของเหล่าขอทานได้ เพราะกลัวว่าจะนำภัยมาสู่ตนเอง

ก่อนกลับที่พักนางซื้อเซาปิ้งสี่ชิ้นสำหรับครอบครัวใหม่ของนาง ยังมีชามปลาสี่ลูกสำหรับมือเข้าพุงนี้ เพียงแค่นี้ท่านยาย อาจิง และอาจูกี้ไม่ต้องทนหิวแล้ว อวีเสวี่ยเยียนแยมยิ้มเมื่อคิดถึงน้ำใจของทั้งสามคนที่มอบให้นางในวันที่สิ้นหวัง

“พี่สาวกลับมาแล้ว” อาจูกี้มาจับมือของพี่สาวที่นางคิดถึงมาตลอดทั้งวัน

“ท่านยายเป็นอย่างไรบ้าง” มือบางแตะตามตัวท่านยายแผ่วเบา

“ท่านยายนอนหลับทั้งวันเลยเจ้าค่ะ”

“อือ” คิ้วเรียวขมวดมุ่น ตัวของท่านยายหามไม่ร้อน ออกจะเย็นด้วยซ้ำ มีเพียงอาการอ่อนเพลียและหลับสนิทตลอดทั้งวัน ทว่าอกของท่านยายยังคงขยับเล็กน้อย บ่งบอกว่าท่านยายยังหายใจ หากพุงนี้อาการยังไม่ดีขึ้น เห็นทีว่าคงต้องพาไปหาท่านหมอในตลาดเสียแล้ว

“อาจิงเล่า กลับมาหรือยัง” อวีเสวี่ยเยียนถามขึ้น เมื่อเห็นว่ามิบุรุษหลายคนอยู่ในที่พัก ยามกลางวันชายหนุ่มพวกนี้จะออกไปรับจ้าง ส่วนเด็กชายเด็กหญิงจะออกไปขอทานหรือรับจ้างทำงานเล็กๆ น้อยๆ เพื่อประทังชีวิต ในที่พักแห่งนี้จึงเหลือเพียงคนชราและคนป่วย

“กลับมาแล้วเจ้าค่ะ พี่ชายไปตักน้ำมาให้ข้าเช็ดตัวให้ท่านยายเจ้าค่ะ”

“เจ้าหิวหรือไม่”

เด็กน้อยตรงหน้าก้มหน้าลงเมื่อถูกถาม “ข้าไม่หิวเจ้าค่ะ”

เมื่อเห็นท่าทีหงอยเหงาของเด็กหญิง อวีเสวี่ยเยียนยอมเข้าใจดี เช่นนี้ก็แสดงว่าอาจิงไม่อาจหาอาหารกลับมาได้ในวันนี้

“เอานี่ไปกิน” นางยื่นเซาปิ้งให้เด็กน้อยที่จ้องมองจนน้ำลายแทบหยด ทว่ายังไม่ยอมเอื้อมมือมารับ

“พี่สาวเอาไว้กินเถิดเจ้าคะ ช่างไม่หิว” เด็กน้อยเพิ่งจะเอ่ยยังไม่จบดี
เสียงโครกครากจากกระเพาะก็ทำให้เด็กหญิงต้องอับอาย

“เอาไปเถิด พี่สาวยังมีอีกชิ้นสำหรับอาจิง”

อาจูงยิ้มเอียงอายก่อนจะรับเซาปังหอมกรุ่นและอุ่นกำลังดีมาสุด
ดม แล้วส่งเข้าปากพร้อมหลับตาพริ้มอย่างมีความสุข

อวีเสวี่ยเยียนหนึ่งเฝ้าท่านยายหานอยู่จนค่อนข้างมืด อีกฝ่ายก็ยังไม่รู้สึก
ตัว ในใจจึงเริ่มวิตกกังวล เห็นทีว่าวันพรุ่งนี้คงต้องไปตามท่านหอมมารักษา
ท่านยายเสียแล้ว นางห่มผ้าให้ท่านยายก่อนล้มตัวลงนอน

ยามเหม่า¹ เหล่าบุรุษเริ่มต้นและเตรียมตัวออกไปทำงาน อาจิงตัว
น้อยในฐานะหัวหน้าครอบครัวเล็กๆ ลูกขึ้นเตรียมตัวออกไปหาอาหาร ก่อน
ไปเด็กชายจะตักน้ำมาให้ห้องสาวและท่านยายหนึ่งถึงเล็กเสมอ

อวีเสวี่ยเยียนรู้สึกตัวตั้งแต่ก่อนที่เหล่าบุรุษจะออกไปทำงาน แต่นาง
ไม่อยากตกเป็นเป้าสายตา การพักผ่อนอยู่ร่วมกับเหล่าชายฉกรรจ์ย่อมไม่ใช่
เรื่องดีนัก เพราะหากเกิดอันใดขึ้นมา มีเพียงสตรีอ่อนแอ คนชรา และ
เด็กน้อย ผู้ใดจะช่วยนางได้ เช่นนั้นจึงต้องรอให้พวกเขาออกไปทำงานเสีย
ก่อน นางจึงลุกขึ้นมาเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ท่านยาย ส่วนอาจูงก็ปล่อยให้นอน
พักผ่อนไปก่อน

ทว่ายามที่นางจะลงมือเช็ดใบหน้าของท่านยาย กลับพบว่าหญิงชรา
ผู้สนใจดีลึนลมหายใจเสียแล้ว อวีเสวี่ยเยียนพยายามตั้งสติ ทว่าหัวใจ
ของนางกลับหลังน้ำตาด้วยความอาลัย เป็นอีกครั้งที่นางต้องสูญเสียที่พึ่ง
ทางใจ โลกใบนี้ไม่มีที่ยืนสำหรับคนพ่ายแพ้ นางต้องเข้มแข็งเพื่อเด็กน้อย
สองคนที่ท่านยายฝากฝังเอาไว้

ศพของท่านยายหานถูกฝังที่สุสานของคนไร้ญาติ มีเพียงกระดางรูป

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. ถึง 06.59 น.

หน้าหลุมศพ อวีเสกียเยียนสะท้อนใจนัก นางตั้งใจว่าวันหนึ่งนางจะจัดการ
นำศพของท่านยายไปไว้ในสุสานร่วมกับคนในสกุลของนาง

ครั้นยามค่ำคืนสามพี่น้องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันทางสายเลือดต่างก็หลัง
น้ำตาในอ้อมกอดของกันและกัน

“อาจิง อาจู่ พี่สาวมีเรื่องจะถามพวกเจ้า” วันพรุ่งนี้นางต้องจากไป
แล้ว เห็นทีว่าคงจะทิ้งเด็กทั้งสองเอาไว้ที่นี่ไม่ได้

“เรื่องอันใดหรือขอรับ” สองพี่น้องเมยหน้าขึ้นมองอย่างรอคอย

“พรุ่งนี้พี่สาวจะต้องไปจากที่นี่แล้ว” นางยังเอ่ยปากไม่ทันจบ สอง
คนพี่น้องถึงกับร้องไห้โฮ

“ฮือๆ”

“พี่สาว พี่สาวจะทิ้งพวกเรา”

“เด็กโง่ พี่สาวไม่ได้ทิ้งพวกเรา พี่สาวจะถามพวกเจ้าว่าจะร่วมทาง
ไปกับพี่สาวหรือไม่”

สองพี่น้องมองหน้ากันก่อนจะพยักหน้าอย่างพร้อมเพรียง “ไปเจ้าคะ
/ ไปขอรับ”

“พวกเจ้าไม่ถามหรือว่าพี่สาวจะไปที่ไหน”

“ไม่ถามขอรับ / ไม่ถามเจ้าคะ”

“ไม่กลัวพี่สาวหลอกพาพวกเจ้าไปขายหรือ”

“ไม่กลัวขอรับ / ไม่กลัวเจ้าคะ” เด็กน้อยแย้งกันตอบหรือไม่ก็กลัว
ว่าจะถูกทอดทิ้ง การอยู่ลำพังสองคนพี่น้องนั้นน่ากลัวเกินไป ถึงที่แห่งนี้
จะมีคนอยู่มากมาย แต่ใช้ว่าทุกคนจะเป็นคนดี แม้ท่านยายทานจะเป็นเพียง
หญิงชรา แต่ท่านยายก็เป็นที่พึ่งทางใจให้พวกเขาได้ ยามนี้ไม่มีท่านยายแล้ว
ไม่รู้ว่าจะพวกเขาจะถูกผู้ใดรังแก

“เช่นนั้นพรุ่งนี้พวกเราออกเดินทางกัน”

“ขอรับ พี่สาวไปที่ไหน พวกเราไปที่นั่น” อาจิงกล่าว

“เจ้าคะ พี่สาวอยู่ที่ไหน พวกเราอยู่ที่นั่น” อาจู่เองก็ไม่ค่อยย่อหน้าพี่ชาย

“ตกลง เราสามคนพี่น้องจะอยู่ด้วยกัน” อวีเสวียเขียนโอบกอด
สองพี่น้องไว้แนบอก ก่อนเอ่ยปากให้สัญญาทั้งกับตัวเองและคนที่อยู่ใน
อ้อมกอด

“พี่สาวให้สัญญา... วันพรุ่งนี้ของพวกเราต้องดีกว่าวันนี้ พวกเรา
พี่น้องจะไม่ทอดทิ้งกัน”

ห้า

เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ไร้รอยน้ำตา

รถม้าเก่าลัดเลาะมาตามเส้นทางนอกเมืองที่ไม่ได้น่ากลัวนัก เพราะ เป็นเส้นทางที่บรรดาพ่อค้าใช้เดินทางเพื่อลดค่าใช้จ่ายในการเข้าพักโรงแรมในเมือง ยามค่ำคืนก็อาศัยนอนในรถม้า ระหว่างเส้นทางสัญจรมีที่ซึ่งทางการจัดเตรียมไว้ให้เป็นระยะ เพื่อให้เหล่าพ่อค้าอุ่นใจในความปลอดภัย ส่วนเรื่องเสียบียงอาหารก็หาซื้อได้จากตลาดเล็กๆ ระหว่างเมือง

“พวกเจ้าเหนื่อยหรือไม่ อากู อ่าจิง” คราแรกอวีเสวียเขียนรู้สึกกังวล ด้วยเกรงว่าอากูจะเมารถม้าจนทำให้การเดินทางล่าช้า แต่โชคของนางยังดีที่เด็กน้อยทั้งสองไม่มีอาการวิงเวียน พวกเขาเพียงแต่อ่อนเพลียเท่านั้น อย่าว่าแต่พวกเขาเลย นางเองยังแทบหมดสิ้นเรี่ยวแรง

“ไม่เหนื่อยขอรับ / ไม่เหนื่อยเจ้าค่ะพี่สาว” เด็กน้อยยังคงมีรอยยิ้มให้นาง

“อดทนอีกหน่อยนะ คืนนี้พี่สาวจะให้พวกเจ้านอนในเมือง”

“ไม่เป็นไรขอรับ พวกเรานอนในรถม้าได้ ใช่หรือไม่อากู”

“ใช่เจ้าค่ะพี่สาว หากพวกเรานอนในเมือง พี่สาวก็คงต้องเสียเงินค่า

โรงแรมอีก”

“ไม่เป็นไร วันนี้พวกเราต้องซื้อเสปียงเพิ่มเติมด้วย อย่างไรก็ตามก็ต้องเข้าเมือง เพียงเข้าโรงแรมเล็กๆ แถบชานเมืองคงไม่แพงนัก”

พวกนางเดินทางกันมาสิบวันแล้ว ที่ผ่านมาก็เพียงซื้อเสปียงริมทาง คินนี่นางอยากให้น้องน้อยทั้งสองได้นอนบนเตียงบ้าง พวกเธอยังคงต้องเดินทางอีกไกล หากป่วยไข้ขึ้นมาจะลำบากเอาได้

“เซ่นนั่นก็แล้วแต่พี่สาวเถิดขอรับ”

“ถ้าแกมีห้องว่างหรือไม่ ข้าขอห้องเล็กๆ ลักห้องหนึ่ง”

“ถ้าแก่เจ้าของโรงแรมได้ยินเสียงหวานในสักรีบเมยหน้าขึ้น

“ห้องเล็กเหลือเพียงห้องเดียว แต่ห้องคับแคบมาก หากเจ้าไม่รังเกียจก็พักได้” เดิมทีคิดว่านางมาคนเดียวยอมพักได้ไม่อึดอัด แต่นี่มีเด็กหญิงเด็กชายอีกสองคน ห้องจึงคับแคบไปสักหน่อย เดิมทีเขาอยากเสนอให้นางพักอีกห้อง แต่ดูสภาพของพวกนางแล้วจะมีเงินจ่ายหรือไม่

“ข้าสนใจเจ้าค่ะ ไม่ทราบที่ท่านคิดราคาห้องอย่างไร” เพิ่งพักขอกาน พวกนางยังอาศัยอยู่ได้ ที่นี้มีห้องพักมีเตียงนอนพร้อมห้องอาบน้ำให้ มีหรือที่นางจะไม่ยินดี เพียงห้องพักคับแคบจะเป็นอันใดไป ยามนี้หัวใจของนางกลับเบิกบานเมื่อคิดถึงชีวิตใหม่ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

“คินละสองอีแปะ”

“ตกลงเจ้าค่ะ ข้าขอพักสองคืน”

เสี่ยวเอ๋อร์พาพวกนางไปส่งยังห้องพัก “ท่านจะสั่งอาหารขึ้นมาบนนี้หรือจะลงไปข้างล่างขอรับ”

“ข้าขอผักผัดน้ำมันหนึ่งจาน เห็ดสามรสหนึ่งจาน แล้วก็ข้าวต้มสามถ้วย” นางสั่งอาหารที่มีราคาไม่สูงนัก

“อีกสักครู่ข้าจะนำน้ำร้อนมาให้ นะขอรับ”

“ขอบใจเสี่ยวเอ๋อร์มาก ขอข้าวต้มอีกถ้วยและเห็ดสามรสให้สารทิของข้าด้วย” นางไม่ลืมเอื้อเฟื้อเจ้าของรถม้าที่นางฝากชีวิตเอาไว้ ทาง

โรงเรียนมีโรงพักสำหรับแขกที่มาพัก ส่วนคนบังคับรถม้าก็มีห้องเก็บ
ฟางที่เข้าพักได้

ห้องนอนเล็กมีเตียงเพียงหนึ่งหลัง นางคงต้องขอผ้าสำหรับปูนอน
หน้าเตียง

ก๊อ ก๊อ ก๊อ...

“น้ำร้อนมาแล้วขอรับ”

อวีเสวียเยียนเปิดประตูให้เสี่ยวเออร์ น้ำร้อนถูกนำไปในห้อง
อาบน้ำที่อยู่ด้านหลังจาก

“วางเอาไว้ที่นั่น ข้าจะจัดการเอง”

“ขอรับ อีกสักครู่อาหารจะมา ไม่ทราบที่ท่านต้องการสิ่งใดเพิ่มอีก
หรือไม่”

“ข้าขอผ้าสำหรับปูนอนหน้าเตียงและผ้าห่มด้วย”

“ได้ขอรับ อีกสักครู่ข้าจะนำมาให้”

“อาจ มาให้พี่สาวเซ็ดตัวให้เจ้า เดี่ยวน้ำจะเย็นเสียก่อน” หญิงสาว
จัดการให้ห้องทั้งสองก่อนจะจัดการตนเอง

อาหารค่ำเพียงสองอย่างกับข้าวต้มร้อนๆ ช่างอร่อยเลิศรสจนแทบ
จะกลืนลิ้น คำคั้นนี้นางมีความสุขมากที่สุดนับตั้งแต่ตัดสินใจก้าวเข้าสู่สกุล
หยางในฐานะอนุ ป่วยการที่จะครุ่นคิดถึงสิ่งที่ไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไขได้
วันพรุ่งนี้ต่างหากที่นางต้องใส่ใจ น้ำตาไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น

เสียงพูดคุยของเด็กทั้งสองเรียกรอยยิ้มจากอวีเสวียเยียนได้ไม่
น้อยเลย เด็กหนอเด็ก เมื่อวานยังร้องไห้คิดถึงท่านยาย ยามนี้กลับคุยจ้อ
ประหนึ่งไม่เคยหลั่งน้ำตามาก่อน

**หลังจากซื้อเสบียงและนอนหลับพักผ่อนกันจนเต็มอิ่มเป็นเวลา
สองคืน ในยามหม่าของวันรุ่งขึ้น รถม้าเกาก็ออกเดินทางอีกครั้ง เป้าหมาย
คือเมืองไห่หนาน คนบังคับรถม้าบอกว่าซานเมืองที่พวกเรากำลังจะผ่านคือ**

เมืองเจ็จโจวที่เป็นดังสวรรค์ของเหล่าพ่อค้า เต็มไปด้วยผู้คนร่ำรวย เมืองที่ไม่มีขอตานแม้แต่คนเดียว และที่สำคัญ เมืองนี้เป็นที่ตั้งของจวนท่านผู้ตรวจการแผ่นดินที่คอยดูแลความสงบเรียบร้อย

เมืองเจ็จโจวเป็นเมืองที่รุ่งเรืองรองจากเมืองหลวง มีหลากหลายเมืองเป็นรองเพียงเมืองหลวง โรงประมูลอันดับหนึ่งของแคว้นก็ตั้งอยู่ที่นี้ ร้านแพรรณที่เลิศหรู และสำนักศึกษาอันดับสองของแคว้น ในอนาคตอันใกล้เห็นทีว่าเจ็จโจวอาจเจริญทัดเทียมกับเมืองหลวงก็เป็นได้

อัวเสวี่ยเยี่ยนยิ้มเย้ยหยัน บ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองแล้วอย่างไร มิใช่ว่าผู้คนในเมืองที่เจริญรุ่งเรืองจะมีจิตใจเจริญตามไปด้วย นางลี้มรสความเลวร้ายของผู้คนในเมืองใหญ่มาจนเต็มอ้อมแล้ว ไม่ว่าจะว่าท่านผู้ตรวจการแผ่นดินที่คอยดูแลความสงบเรียบร้อยของเมือง แท้จริงแล้วอาจเป็นบุรุษที่สร้างชื่อเสียงจอมปลอมเช่นเดียวกับอดีตสามีที่ไม่เคยร่วมหอของนางก็เป็นได้

ชื่อเสียงดีงามใครๆ ก็สร้างได้ หากมีเงินยอมใช้ฝีมือแบ่งได้ บางทีคนผู้ชั้นนี้อาจจะทำดีเอาหน้าเหมือนนางมารเต่าแซ่หยางก็เป็นได้

อย่างไรนางก็ไม่คิดจะเหยียบย่างไปบนแดนสวรรค์ของเหล่าเศรษฐีหญิงม่ายเช่นนางยอมคู่ควรกับผืนป่าเขียวชอุ่ม ท้องทุ่งนาสีทอง และทะเลสาบที่งามบริสุทธิ์ ธรรมชาติเหล่านี้ไม่เคยทำร้ายผู้คน และธรรมชาติงดงามก็รอคอยนางอยู่ที่ไหนนาน

วันพรุ่งนี้ของนางยอมเต็มไปด้วยสีสนของดวงตะวันอันสดใส ไร่ร่องรอยแห่งคราบน้ำตาเช่นในอดีต

กก อ้อมกอดที่รอคอย

รถม้าเก่าแต่ยังคงแข็งแรงนำพาคนทั้งสามรอนแรมมาถึงจุดหมาย
ได้อย่างปลอดภัย

“เข้าเขตเมืองไต้หวันแล้ว เจ้าจะให้เข้าไปส่งที่ใด” คนบังคับรถม้า
ทราบจุดหมายเพียงชื่อเมือง

“ข้าจำได้ว่าท่านตากับท่านยายอยู่ที่ชายแดนทางใต้สุดของเมือง
ไต้หวันเจ้าคะ ครอบคลุมที่ชายแดนต่ออีกหน่อย เมืองไต้หวันไม่ได้กว้าง
นัก ก่อนค่ำพวกเรากถึงบ้านของท่านตา พี่ชายก็ค้างเสียที่นี้คืนหนึ่ง แล้ว
พรุ่งนี้ค่อยเดินทางกลับนะเจ้าคะ” อวีเสวี่ยเขียนวางแผนการเดินทางให้
เจ้าของรถม้า

“ได้ เอาตามที่เจ้าว่า” รถม้าเก่าเดินทางต่อตามคำสั่งของผู้ว่าจ้าง

ท้องฟ้ากระจ่างตา วิถีชีวิตของผู้คนในเมืองเล็กๆ ช่างอบอุ่น อวี-
เสวี่ยเขียนจดที่จะนำตารีนไม่ได้ ที่นี่เป็นสถานที่ซึ่งมารดาเคยอยู่ ชีวิตอัน
เรียบง่ายงดงามเปลี่ยนไปเมื่อมารดาตัดสินใจตามบิดาไปยังเมืองฟูโจวด้วย

ความรัก ทั้งสองช่วยกันสร้างเนื้อสร้างตัวจนมีโรงเตี๊ยมเป็นของตนเอง หากบิดาไม่สิ้นชีวิต พวกนางสองแม่ลูกคงสุขสบายเป็นคุณหนูและเจ้าแก้วเนี้ย บางครั้งเส้นทางเดินของชีวิตอาจมิใช่เราที่กำหนดชะตาของตนเองได้ อาจมีคลื่นลมของโชคชะตาพัดพาหรือสายฝนกระหน่ำให้เปียกปอน แต่ตราบนานเท่าที่ยังมีลมหายใจ ชีวิตก็ไม่ควรสิ้นหวัง

ในที่สุดก็ถึงหมู่บ้านไถ่ถึงซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ชายแดนเมืองไถ่หนาน หมู่บ้านไถ่ถึงอยู่ติดกับภูเขาห่าสี ฤดูหนาวอากาศหนาวจัดจนหิมะปกคลุมทั้งภูเขา ฤดูร้อนผืนป่าสีเขียวตระการตาจะปรากฏโฉม ทว่าช่วงที่งามที่สุดคือช่วงฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้ในภูเขาห่าสีจะเปลี่ยนสีไล่กันไปซึ่งเป็นที่มาของภูเขาห่าสี

กลางภูเขาจะมีทะเลสาบทั้งดงยามใดที่ใบไม้เปลี่ยนสี มารดาของนางเล่าว่าสุราของท่านตากับท่านยายจะขายดีจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน เป็นยามที่มีเงินไหลเข้ากระเป๋ามากที่สุด ป่านี้น่าตาท่านยายไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรหลายปีแล้วที่ไม่ได้พบเจอกัน

“ท่านป้า ท่านป้าเจ้าคะ” อวี๋เสวี่ยเยียนให้คนบังคับรถม้าหยุดเมื่อมีชาวบ้านเดินผ่านมา

“มีอะไรหรือนางหนู” สตรีสูงวัยมีท่าทางใจดีมองรถม้าที่นางโดยสารมา ครั้นเห็นดวงตาของเด็กน้อยสองคนที่แอบมองลอดช่องผ้าม่านก็ทำให้นางนึกเอ็นดู

“ข้า... อวี๋เสวี่ยเยียนเจ้าคะ ข้ากับน้องเดินทางมาจากต่างเมือง มาหาท่านตาซึ่งเทียบกับท่านยายซึ่งจวน ไม่ทราบที่ท่านป้าพอจะรู้จักทางไปบ้านท่านตาของข้าหรือไม่เจ้าคะ” อวี๋เสวี่ยเยียนถามสตรีวัยเดียวกับมารดาด้วยท่าที่อ่อนน้อม

“อ้อ ตาเฒ่าซึ่งเทียบ ยายเฒ่าซึ่งจวน บ้านพวกเขาไม่ยากหรอก เจ้าเห็นภูเขาที่อยู่ตรงหน้านั้นหรือไม่ ตรงไปทางนั้น บ้านของตาเจ้าอยู่ก่อนถึงภูเขา เจ้ามาก็ดีแล้ว ยามนี้ตาเฒ่าซึ่งล้มป่วย ยายเฒ่าซึ่งก็ไม่มีเรี่ยวแรง

หาอาหาร มีลูกหลานมาดูแลก็น่าดีแล้ว”

“ขอบคุณท่านป้าเจ้าค่ะ ท่านไม่ต้องห่วงนะเจ้าค่ะ ต่อบ๊ายจะดูแลท่านตาท่านยายเป็นอย่างดี”

“เช่นนั้นเข้าไปก่อน”

“เดินทางดีจ้ะ เจ้าค่ะท่านป้า”

อวี๋เสวี่เยี่ยนกำลังตัดสินใจว่าจะบอกเรื่องบิดามารดาแก่ท่านตา ท่านยายอย่างไรดี ยามนี้สุขภาพของท่านตาท่านยายย่อมสำคัญที่สุด สวรรค์ยังเมตตาที่ส่งนางกลับมาดูแลคนสำคัญของมารดาได้ทันเวลา ดีกว่าให้นางทิ้งชีวิตไว้คำรอวันตายที่คฤหาสน์สกุลหยาง

เหลาสู่ราเก่าแก่ผู้พึ่งปรากฏอยู่ตรงหน้า มีฉากหลังเป็นภูเขาสูงตระหง่าน พวกนางมาถึงในช่วงเวลาที่ดวงตะวันกำลังจะลับเหลี่ยมเขาพอดี ลำแสงสุดท้ายช่างงดงามเสียเหลือเกิน ความยากลำบากและความทุกข์ทรมานที่ทับถมพล้นมลายหายไป ราวกับมีมนตราวิเศษช่วยปิดเป่า สิ่งที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้ยิ่งใหญ่เท่าลำค่านัก

“ท่านตาท่านยายเจ้าค่ะ เยี่ยนเยี่ยนมาแล้วเจ้าค่ะ” อวี๋เสวี่เยี่ยนคว้ามือน้องสาวน้องชายวิ่งลงจากรถม้า ตรงไปยังเรือนหลังน้อยที่อยู่ด้านหลังเหลาสู่รา

“อาจวน เสียงใครดังอยู่หน้าเรือน” เสียงแหบแห้งของชายชราที่ซุบผอมหันไปถามภรรยาผู้ทุกข์อยู่ยาก

“สงสัยว่าจะเป็นอาชู้ที่เอาข้าวสารมาแบ่งปันพวกเรา” ช่งจวนตอบสามี ยามนี้ครอบครัวของนางนับว่าอับจน จริงๆ สามีของนางล้มป่วยมาหลายปี เหลาสู่ราจึงไม่มีคนดูแลจนต้องเลิกกิจการ นางไม่ยอมส่งข้าวไปให้บุตรสาวกังวล นางเองก็แก่ลงทุกวัน หาอาหารได้บ้างไม่ได้บ้าง ยังกดีได้เพื่อนบ้านแบ่งปันอาหารมาให้พอประทังชีวิตไม่ให้อดตาย

หญิงชราลุกขึ้นอย่างเชื่องช้าเพื่อไปเปิดประตู ภาพที่เห็นตรงหน้ากลับเป็นคนที่ไม่คุ้นเคย

“แม่นาง เจ้ามาหาใครหรือ” ยายเฒ่าเอ่ยปากถามไถ่สตรีแปลกหน้า

“ท่านยาย นี่ข้าเขียนเขียนเองเจ้าค่ะ บุตรสาวของท่านแม่ชื่อเสียน”
อวีเสวี่ยเขียนโนบกอดหญิงชราซุบผอมตรงหน้า น้ำตาหยดหนึ่งร่วงจาก
หางตา กอดนี้ทดแทนบุตรสาวของท่านยายที่ล้าลับ นางพร่ำบอกมารดา
ที่อยู่ในปรโลก

“ท่านแม่เจ้าข้า ไม่ต้องห่วงท่านตากับท่านยายนะเจ้าค่ะ เขียนเขียน
สัญญาว่าจะดูแลท่านตาท่านยายให้ดีที่สุด’

คล้ายมีสายลมพัดผ่าน มารดาของนางคงรับรู้ถึงคำสัญญาของบุตร
สาวแล้ว

“เขียนเออร์ของยายหรือ” หญิงชราร้องไห้ให้กับอกนุ่มนวลของหลาน
สาว นางคิดว่าจะสิ้นลมหายใจกันเพียงสองคนตายายเสียแล้ว

“ไม่ร้องไห้ นะเจ้าค่ะ ข้าขอโทษที่ไม่ได้มาหาท่านตากับท่านยายก่อน
หน้านั้น” ความทุกข์ในใจของนางนับเป็นอันใดได้ เมื่อได้เห็นความทุกข์ของผู้
เฒ่าที่รอคอย

“ท่านตาเล่าเจ้าค่ะ เป็นอย่างไรบ้าง” มือบางเช็ดน้ำตาให้พลงประคอง
ผู้เฒ่าเข้าไปในบ้าน

“ตาเฒ่า! ตาเฒ่าเอ๊ย ดูซิใครมา!” หญิงชราลืมหื้มด้วยความดีใจจึง
ตะโกนเรียกหาสามีเสียงดัง

อวีเสวี่ยเขียนเรียกน้องสาวน้องชายเข้ามาทำความเคารพท่านตากับ
ท่านยาย

นับจากวันนี้ไป บ้านซ่งที่หมู่บ้านไห่ถึงจะไม่เงียบเหงาอีกต่อไปแล้ว
พวกเขาจะมีทั้งหลานชายหลานสาว บุตรหลานเป็นดั่งดวงตะวันที่ไพล่พันขอบ
ฟ้าเพื่อให้แสงสว่างอันอบอุ่นในวันพรุ่งนี้

เจ็ด

ข้าชอกอดท่านได้หรือไม่

“พวกเจ้าหิวกันหรือยัง รอลักครุ่ยจะไปทำอาหารมาให้” หญิงชราเอ่ยปากบอกหลานสาว ใบหน้าเธียวย่นพลันหม่นลงเมื่อนึกขึ้นได้ว่ายามนี้จะทำอาหารอันใดได้ ข้าวสารเหลือเพียงไม่กี่กำมือ นางออกไปหาผักป่าได้เพียงไม่กี่บ้าน หญิงชราเช่นนางไหนเลยจะมีเรี่ยวแรงออกไปหาอาหารได้ แต่แต่อาศัยเพื่อนบ้านที่มีน้ำใจนำอาหารมาให้พอประทังชีวิต แม้พวกเขาจะไม่ได้มีสิ่งเหลือ แต่ไม่อาจดูตายให้ผู้เฒ่าในหมู่บ้านอดอาหารตายได้

“ไม่เป็นไรเจ้าคะท่านยาย พวกข้ามีเสบียงติดตัวมาด้วย รอลักครุ่ยจะเจ้าคะ” อวีเสวี่ยเยียนคิดว่านางเข้าใจสีหน้าหม่นหมองของท่านยายดี นางเดินออกไปยังรถม้า หยิบห่อผ้าและเสบียงที่นางซื้อหาในตลาดเล็กๆ ริมหางก่อนเข้ามายังหมู่บ้านให้ถึง นางมอบเสบียงบางส่วนให้คนบังคับรถม้าพร้อมค่าจ้างที่เหลือ

“ขอบคุณพี่ชายที่พาพวกข้ามาถึงบ้านอย่างปลอดภัย คึนนี่ท่านพักผ่อนให้สบายนะเจ้าคะ พรุ่งนี้ยามสายค่อยออกจากหมู่บ้าน” นางส่งยิ้มให้สารถึด้วยความขอบคุณอย่างจริงใจ พาหะไม่ทรูหราบแต่ก็พานางมาถึงจุด

หมายได้ เช่นเดียวกับกระท่อมเก่าผู้ฟังว่าเต็มไปด้วยความรักความอบอุ่น
ยังน่าอยู่กว่าคฤหาสน์สกุลหยางที่อึดอัดน้ำใจ

คนบังคับรถม้ารับเสด็จที่นางมอบให้ด้วยความเต็มใจ แล้วเดินไป
ยังคอกม้าผู้ฟังที่ยามนี้ยังพออาศัยนอนได้

“มาแล้วเจ้าคะท่านยาย ซาลาเปานี้ยังอุ่นอยู่ ท่านยายลองชิมนะเจ้าคะ
ว่าอร่อยอย่างที่คนขายคุยไว้หรือไม่ ส่วนของท่านตา ข้าจะป้อนเองเจ้าคะ”
หญิงสาวหยิบซาลาเปาอีกสองลูกส่งให้อาจิงและอาจู่ ก่อนนำซาลาเปาอีกลูก
เดินตรงไปยังเตียงของท่านตา

กระท่อมหลังเล็กนี้มีเพียงสองห้องนอน ห้องกลางไว้สำหรับนั่งเล่น
และกินอาหาร ยามนี้ห้องนั่งเล่นกลายเป็นที่นอนของสองตายายไปเสียแล้ว
พุกเก่าๆ ถูกนำมาวางเอาไว้กลางห้อง ส่วนของห้องน้ำและห้องครัวมีเพียง
หลังคายนูนออกไปเพื่อบังลมฝนเท่านั้น มีเพียงไม้ไผ่สานกั้นอย่างหยาบๆ

“ตาอิ่มแล้ว เจ้ากินเถิด” ตาเฒ่าซึ่งเทียบกินซาลาเปาที่หลานสาวป้อน
ถึงปากไปได้ไม่กี่คำก็รู้สึกอิ่ม หรือว่านี่คือความสุขที่ผู้คนล้วนถามหา เพียง
ลูกหลานใส่ใจสิ่งอื่นใดล้วนไม่สำคัญ

“อีกคำนะเจ้าคะ” อวีเสวี่ยเขียนยิ้มกว้างเมื่อท่านตายายอมอ้าปากอีก
ครั้ง

“สักครู่ข้าจะเช็ดตัวให้ท่านตานะเจ้าคะ”

ยายเฒ่าซึ่งจวนกลัวว่าหลานสาวจะทนความลำบากที่ต้องดูแลคน
ป่วยไม่ไหว แล้วทิ้งพวกนางไปจึงเอ่ยปากขึ้น “เจ้าก็กินอาหารเสีย ยายจะ
ดูแลท่านตาของเจ้าเอง”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะท่านยาย ข้ากินมาแล้วยังจุกอยู่เลย ให้ข้าได้
ปรนนิบัติพวกท่านแทนท่านแม่เถิดเจ้าคะ”

“แล้วพ่อแม่ของเจ้าเล่า เหตุใดไม่มาด้วยกัน” ยิ่งเห็นหน้าหลานสาว
ยายเฒ่าก็ยิ่งคิดถึงลูกสาวจับใจ

“ตอนนี้โรงเตี๊ยมยุ่งมากเลยเจ้าคะ ท่านแม่ต้องอยู่ช่วยท่านพ่อ แต่

ก็เป็นห่วงท่านตากับท่านยายด้วย จึงให้ข้าพ้าน้องสาวและน้องชายมาช่วยดูแลพวกท่าน” อวีเสวียเยียนกล่าววาจาลิ้นไหล แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยน้ำตา หวังว่าการโกหกผู้อาวุโสในครั้งนี้นางจะไม่ผิดพลาดนัก ไว้ให้ท่านตาหายป่วย นางจะบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พวกท่านรับรู้

“ฮึ” ท่านตาออกอาการน้อยใจบุตรสาวที่เขาเคยอุ้มชูฟูมฟักตั้งดวงใจ

“กิจการดีก็ดีแล้ว เจ้าจะได้มีสินเดมยามออกเรือน”

“ข้ายังไม่คิดเรื่องนี้เจ้าคะ”

“ไม่คิดได้อย่างไร ยามนี้เจ้าเลยวัยปักปันมาแล้ว หากนานไปจะเป็นสาวเทื่อให้ผู้คนหัวเราะเยาะเอาได้” ยายเฒ่าซึ่งเอ็ดหลานสาว

“ยายเฒ่า อย่าไปเร่งรัดหลานสาวเลย ออกเรือนช้าหน่อย แต่ถ้าพวกเราเพิ่มสินเดมให้ก็คงไม่เป็นไร” ตาเฒ่าออกปากช่วยหลานสาว ในใจนึกขัดเคืองภรรยา หลานสาวเพิ่งมาถึงยังได้ชื่นชมไม่สมกับที่คิดถึง เขาย่อมไม่อยากให้นางออกเรือนในเร็ววัน

“ท่านตา ท่านยาย พวกท่านไม่อยากให้ข้าอยู่ด้วยนานๆ หรือเจ้าจะข้าเพิ่งมาถึง พวกท่านก็คิดผลักไล่ให้ผู้อื่นเสียแล้ว” อวีเสวียเยียนตีหน้าเศร้า

“ไม่ๆ ยายเฒ่าต้อไปห้ามพูดเรื่องนี้อีก” ตาเฒ่ารีบห้ามปรามภรรยา คู่ทุกข์คู่ยาก

“ได้ได้ ตาเฒ่า ข้าจะไม่พูดเรื่องนี้อีก ยายขอโทษเยียนเออร์ ขอเพียงเจ้ายอมอยู่กับพวกเรา หากเจ้าอยากได้สิ่งใด พวกเราจะหามาให้อย่างเต็มที่”

“ขอบคุณเจ้าคะ ข้ารักท่านยายที่สุด” อวีเสวียเยียนเข้าไปกอดท่านยายด้วยท่าทางออดอ้อน

“แล้วตาแก่ผู้นี้เล่า” ตาเฒ่าก็อยากได้อ้อมกอดอันอบอุ่น อ้อมกอดของหลานสาวคนเดียวของเขา

“ข้ารักท่านตาเจ้าคะ” อวีเสวียเยียนกอดผู้เฒ่าด้วยอ้อมกอดที่อ่อน

โยนและอบอุ่น

“ให้ข้าเช็ดตัวให้ท่านนะเจ้าคะ ข้าจะประคองท่านเข้าไปในห้อง”

“อาจิง”

“ขอรับพี่สาว” อาจิงลุกขึ้นไปช่วยพี่สาวประคองท่านตาเข้าไปเช็ดตัวในห้อง

“อาจู เจ้าก็เข้าไปเช็ดเนื้อเช็ดตัว แล้วพักกับพี่สาวในห้องนี้” ยายเฒ่าซึ่งลุปศิระชะหลานสาวบุญธรรมด้วยความอ่อนโยน นางกับสามีมีบุตรสาวเพียงคนเดียว ยามนั้นพวกนางอยากมีเด็กเล็กๆ มาวิ่งเล่นหลายๆ คนแต่ก็ไม่สมหวัง ไม่คาดคิดว่ายามนี้จะมีเด็กหญิงเด็กชายมาให้ดูแล

“ขอขอบคุณเจ้าค่ะท่านยาย ข้าขอกอดท่านได้หรือไม่เจ้าคะ” อาจูเงยหน้ามองหญิงชราด้วยดวงตาที่คลอหยาดน้ำใส นางคิดถึงท่านยายหวนเหลือเกิน

“ยอมได้ ทุกเวลาที่เจ้าต้องการ” หญิงชรามองเด็กหญิงตรงหน้าด้วยแววตาที่อ่อนโยนขึ้น อ้อมกอดเล็กๆ กอดรัดหญิงชราแน่นแนบ เพื่อทดแทนความอ้างว้างและความหวาดกลัวที่เฝ้าล้นในใจ สิ่งซึ่งงดงามที่สุดคือการได้รักและการถูกรัก ยามนี้หญิงชราใกล้ตายเช่นนางได้ทั้งสองสิ่งก็นับว่าเป็นวาสนายิ่งนัก แม้ตายยามนี้ยอมไม่เสียดายชีวิตแล้ว